

fra Bogtrykkernes Side, men jeg kan gaa med til Bestemmelsen, som den er vedtaget af Landstinget, idet jeg gaar ud fra, at Ministeren og de Autoriteter, som faa med Lovens Gennemførelse at gøre, ville sørge for, at man ikke indkræver noget Eksemplar hos en Forlægger, uden at man tillige anlægger Sag mod Bogtrykkeren. Naar nemlig begge Forholdsregler kombineres, naar Bogtrykkeren alligevel faar sin Sag med Politibøde og Sagsomkostninger, er der ikke saa megen Fare ved at give denne Ret til lejlighedsvis at faa de ikke afleverede Tryksager udleverede fra Forlæggeren, som der vilde være, hvis man alene nøjedes med at henvende sig til Forlæggeren og lod Bogtrykkeren slippe for videre Tiltale.

Bestemmelsen i § 2 med Hensyn til Tryksager af privat og fortrolig Karakter er af Landstinget bleven ændret saaledes, at Ministeren kan fritage for Afleveringspligt for rent fortrolige Sagers Vedkommende. Man kan jo tænke sig et Tilfælde, hvor en Mand til Brug for sine Børn eller nærmeste Slægt lader trykke nogle Meddelelser, som han ikke paa nogen Maade ønsker fremsat for Offentligheden, og der er altsaa nu, som jeg ønskede, da Sagen sidst var i Folketinget, fundet en Udvej til, at han ved Ministerens Hjælp kan blive fritagen for den Afleveringspligt, der er ham paalagt.

Jeg har her berørt nogle af de væsentligste Ændringer, som Landstinget har foretaget. Samtidig dermed vil jeg gerne fremhæve to særdeles gode Ting, som Landstinget har fremdraget. Den første er den allersidste Paragraf, der er tilføjet, Lovforslagets § 8, der lyder saaledes: „Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet bemyndiges til at skænke det islandske Landsbibliotek i Reykjavik saadanne af det store kgl. Bibliotek erhvervede Værker, som dette maatte anse det for uforment at beholde.“ Jeg tror, at denne Bestemmelse vil vække udelt Glæde overalt, idet den har til Formaal at knytte Islænderne nærmere til Danmark ved, at vi vise dem den Opmærksomhed at skænke dem den Del af den danske Litteratur, som Biblioteket ikke finder det absolut nødvendigt at beholde for sig selv. Jeg slutter mig ganske til de Udtalelser, der faldt fra den ærede Landstingsordfører angaaende Haabet om, at Biblioteket ikke vil være alt for karigt med Hensyn til de Gaver, som det saaledes besørger sendt til Reykjavik.

En anden Bestemmelse, der er frem-

dragen i Landstinget, men som ikke er indført i Loven, er den, som den højtærede Minister sluttede med at omtale. Vi have jo her i Landet, som de Herrer vide, en Kobberstiksamlng, og der bevilges paa Finansloven hvert Aar 5,000 Kr. til Indkøb af Kobberstik til den. Det skulde synes rimeligt, at man i denne Kobberstiksamlng først og fremmest kunde finde en fuldstændig Repræsentation af danske Kobberstikkeres og Radereres Virksomhed. Men det er ikke Tilfældet, thi Raderinger skulde ikke afleveres til Kobberstiksamlngen, men til det kgl. Bibliotek. Det kgl. Bibliotek har imidlertid ikke Adgang til at gøre disse Kunstblade saa udbyttebringende, som det var ønskeligt. Det har ikke Skabeplads til dem, og heller ikke et tilstrækkeligt Haandbibliotek til, at man med tilbørligt Udbytte kan studere Bladene deroppe, og heller ikke tilstrækkelig kyndig Assistance til at vejlede Publikum. Det vilde være ønskeligt og i høj Grad rimeligt, om der kunde ske en Fordeling mellem Biblioteket og Kobberstiksamlngen, saa at man kunde være sikker paa i Kobberstiksamlngen at finde samtlige her i Landet fremkomne Kunsttryk af den Art. Det gælder jo ikke for den danske Stat om, at Tingene blive lagte hen netop paa det kgl. Bibliotek, men at disse Ting blive samlede saaledes, at man altid kan være sikker paa, at der er et Sted, hvor vore yngre og ældre studerende kunne faa en fuldstændig Oversigt over, hvad der er frembragt her i Landet, værdifuldt eller mindre værdifuldt, paa Raderekunstens og Kobberstikkets Omraade. Det glæder mig derfor meget, at den højtærede Minister allerede i det andet Ting har stillet sig venligt til Tanken og yderligere ved sine Udtalelser i dette Ting betonet denne sin Venlighed. Jeg tror, Ministeren vil høste Paaskønnelse hos enhver, der beskæftiger sig med Studiet af dansk Kunst, og hos enhver, som det er magtpaaliggende, at alt, hvad vort lille Land har udvirket paa et eller andet kulturelt Omraade, samles saaledes, at det kommer til at foreligge i præsentabel Tilstand.

Ved Siden af disse Bemærkninger maa jeg tillige gøre opmærksom paa, at der er endnu en Vanskelighed, som hverken Ministeren eller Landstinget er kommet ud over, og som naturligvis ogsaa er ganske overordentlig vanskelig at komme ud over. Det er at træffe den rette Grænsebestemmelse, at definere og afgøre, hvad det egentlig er, der skal afleveres til Samlinger og Ar-